

ikke villet lægge sig ned, idet han vranten erklærede, at den Stilling kunde han tidsnok tvinges til at indtage. I sin Mørkefrygt havde han desuden forlangt, at Lamperne i Loftet skulde brænde. Den store Stue — Lejlighedens egenlige Spisesal — gjorde med sine faa Møbler et koldt og øde Indtryk, og det stærke Lys skinnede uhyggeligt ned over det tomme Rum som til en Fest for usynlige Gæster.

Smerterne havde allerede fortaget sig, og ogsaa paa anden Maade sporedes Morfinens Virkning. Enslev begyndte at blive meddelsom. Han fortalte spøgende om den gode Handel, han havde gjort med sit Landsted, og gav sig derpaa til at tale til Asmus Hagen om hans Broder, Jægermesteren, hvis Folketingsmandat han lykønskede til.

„Han er maaske ingen fremragende Taler men har dog allerede forstaaet at skaffe sig en vis Position i Tinget. Han har jo ogsaa en særdeles entreprenant Frue. Jeg venter mig en Del af ham.“

Asmus Hagen tav hertil. Han havde selv en ganske anden Opfattelse af den Anseelse, Broderen nød som offentlig Personlighed, og han havde heller ikke Indtryk af, at Enslevs Ord var alvorlig mente.

„Det er blevet mig sagt, at han i disse Dage har solgt „Storeholt“. Forholder det sig rigtigt? Det skal være hans Svigerfar, der har overtaget den. Hvad er det, den Mand hedder?“

„Søholm.“

„Han er jo Millionær, saa jeg forstaar ikke rigtig Forholdet.“

Ogsaa hertil tav Asmus Hagen, hvem Tabet af den gamle Slægtsgaard var gaaet bittert til Hjertet.

Inde i Spisestuen, hvor der kun brændte en enkelt Lampe i den store Loftskrone, gik Frøken Evaldsen utaalmodig frem og tilbage med Armene viklet ind i et Skuldtersjal. Døren ind til den store Modtagelsessal ved Siden af stod aaben, og derinde var der overhovedet intet andet Lys end Skæret fra Gadelygterne udenfor. Der var koldt i Stuerne, der begge gjorde det samme øde og ubeboede Indtryk som Sovekammeret. Udstyret var kostbart nok, da Enslevs Bladindustri efterhaanden havde